

отъ триста години, са появилъ такавъ единъ човѣкъ, който захваналъ да говори и да мисли за това дѣло съвсѣмъ друго-яче. Тоя човѣкъ са е наричалъ Христофоръ Колумбъ. Не е напразно живѣлъ на свѣтътъ тоя уменъ човѣкъ, не е напразно той ималъ умъ и разумъ, не е напразно вѣлъ хлѣбтъ си! Дълго време са училъ той по училищата; а послѣ захваналъ да са учи и самъ. Още отъ младите си години той захваналъ да мисли, че земята е околчеста; но боялъ са да каже нѣкому, срамувалъ са и мѣлчалъ. Мислилъ той, мислилъ, и най-послѣ намислилъ: „Земята трѣба да бѣде околчеста, рѣкалъ той, и азъ трѣба да я обикола“. Най-послѣ, Колумбъ отишалъ при правителството и рѣкалъ му: „Дайте ми корабъ*), за да обикола земята и да ви завладѣя още земи!“ А когато той разказалъ защо му е тоя корабъ, то трѣбало да бѣга вѣнъ. Мѣдрите хора захванале да му са присмивать, да го подигравать, да го закачатъ и да го мислятъ за лудъ. — „Ти, както са види, си полудѣлъ, пашъ синко! Ти си богоотстъпникъ! А какъ щещъ ти да са върнешъ пакъ назадъ, ако земята е, както казвашъ ти самъ, околчеста? Надоле щещъ ти да слѣзешъ лесно; а какъ щещъ да са изкачишъ нагоре по воденната планина? а? Ха-ха-ха! Планина отъ вода!“ Така говориле умните и учените хора; а Колумбъ стоялъ и мѣлчалъ. Кажете ми сега, не сѣ ли тие умни и учени мѣже приличале на деля Кузмовица? Но деля Кузмовица бѣше проста и неучена жена; а тие сѣ биле учени и обра-

*) Корабъ, корабль, ладия, гения.